

hvorledes denne Tilstaaelse er tilveiebragt, thi i overmaade mange Tilfælde afgives Tilstaaelse ikke, fordi Vedkommende virkelig har begaaet Noget, men af Frygt enten for Varetægtsfængsel eller Varetægtsfængsels Forlængelse. Jeg skal i denne Sammenhæng udtale min Glæde over, at Høiesteret synes at ville se Forhørsdommeren noget stærkere paa Tingene med Hensyn til Anvendelse af Varetægtsfængsel end hidtil. Den Dom forleden Dag, der ikke alene formelt misbilligede Anvendelse af Varetægtsfængsel, jeg tror, det var i Odense Herred, men ogsaa reelt, nemlig ved at sætte Straffen betydelig lavere, har havt og vil, haaber jeg, have en stor moralsk Virkning, i alt Fald paa en hel Del Forhørsdommere. Jeg mener altsaa, at Retten bør have at vide, hvorledes den Tilstaaelse er bleven til, der staar i Protokollen. Som Forholdene ere ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, er det i Virkeligheden ikke Dommere, der tage den væsentligste Del af Forundersøgelsen. Forundersøgelsen er, hvad den ikke burde være, i Hænderne paa en hel Del Politibetjente, der ere ansatte i vedkommende Kriminalkamre. Disse Politibetjente benytte alle Midler, kan jeg gjerne sige, til at faae Tiltalte til at afgive Tilstaaelse; de skjælde ud eller love dem forfærdelige Ting, hvis de ikke gaa ind paa at bekende. Det er mig personligt bekendt, at endogaa en Politibetjent har lovet en Arrestant, der ingen Mads havde faaet den største Del af Dagen, at, hvis han gik ind og afgav en Tilstaaelse, saa skulde han faae Beuf med Speilæg. Manden spiste Beuffen med Speilæg, men tilfiod ikke. Det maa jo dog imidlertid være nødvendigt — det forekommer det mig, at man let kan blive enig om — at den Ret, der skal dømme, faar at vide, hvad der i Virkeligheden er foregaaet, hvorledes det, der staar i Protokollen, i Virkeligheden er blevet til, og det faar den ikke under det nuværende System. Jeg skal nævne et Exempel, som jeg tænkte paa den 22de December, da jeg udtalte, at Justitsministeren i flere Tilfælde ikke havde lagt Mærke til, hvorledes den offentlige Mening forlangte en Undersøgelse. Jeg veed dog, at det virkelig vakte megen Sensation her i Kjøbenhavn, den Gang den saakaldte Morder fra Middel-Bryggergade havde afgivet en Tilstaaelse — jeg tror, det var i Ake Kriminalkammer — og umiddelbart efter, at Tilstaaelsen var afgivet, styrtede bevidstløs om med en Blodstrøm ud af Munden. Jeg fatter ikke, men skal for Resten ikke fordybe mig i, hvorledes man fik en saadan Mand, der senere ved Rettens Dom blev erklæret findes-

syg og sat i Forvaring, til at tilstaa; men der var, kan jeg sige, en høi Grad af Mistanke i den offentlige Mening til den Behandling, han havde været underkastet, da der umiddelbart efter denne Tilstaaelse fulgte en Strikten om paa Gulvet tilligemed en Blodstyrtning. Det var et Tilfælde, hvor det ikke havde været nogen Skade til, om der var blevet anstillet en Undersøgelse. Havde vedkommende Forhørsdommer ikke gjort Noget, saa havde Undersøgelsen naturligvis ingen Skade gjort, og havde han gjort Noget, havde han overskredet sin Myndighed, saa burde han have været tiltalt, hvad han saa end hed. Jeg tror derfor, der er god Grund for mig til at prøve paa at fremsætte et Forslag, som kunde afhjælpe nogle af de Mangler, der heste ved det nuværende Forhørsystem. Jeg indrømmer, at det er vanskeligt under den nuværende inkvisitoriske Maxime at træffe virksomme Foranstaltninger, og jeg indrømmer tillige, at Udsigterne til en Overgang til et andet System, Anklagesystemet, er meget triste. Det synes jo, som om en Reform af vor Retspleie, hvad jeg meget beklager, har faaet sine værste Fjender indenfor Retssternes egen Kreds. Men det synes alligevel at maatte være muligt at tilveiebringe Bestemmelser til Børn for den Tiltalte, som i alt Fald kunde borttage Noget af det Værste af det, som flæber ved den kriminelle Retspleie i Dieblirket. Der er dog en Mulighed for at finde en eller anden Maade, hvorpaa den objektive Sandhed, det, der virkelig er passeret i Forhørene, kommer til den Rets Kundskab, der skal dømme i Sagen. Det finder jeg er et Retfærdighedskrav, som ikke kan lade sig afvise, at den Ret, der skal dømme i Sagen, virkelig faar at vide, hvad der er foregaaet. Det, jeg tilsigter ved dette Lovforslag, er altsaa at faae det virkelig Passerede frem til Rettens Kundskab. Jeg kan ikke se, at der kan føelbes en korrekt Dom, naar Retten ikke faar Veilighed til at læse, hvad der virkelig er passeret, og jeg kan ikke se, hvor det er muligt længer at lufte Ørene for den Række af Klager, der Dag efter Dag komme over Forhørsvirksomheden her i Landet. Man hører sige, at her kan Intet gjøres, man hører endogaa undertiden sige, at her bør Intet gjøres. Jeg kan ikke se, med hvad Ret man siger det. Selv om man ikke vil anse det af mig fremsatte Lovforslag for at indeholde en Løsning af Sagen, saa haaber jeg dog, at man i alt Fald vil gjøre Noget ad anden Vej for at tage noget af det Værste bort, og jeg tænker da, som jeg allerede har nævnt, at Ingen vel vil paastaa, at Udskjælden, Intimidieren af Andre end Dom-